

Arrest

nr. 226 204 van 17 september 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. WOUTERS
Hofstraat 16
3530 HOUTHALEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 14 juni 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 15 april 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekende partij op 17 mei 2019 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat R. WOUTERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, dient op 27 september 2010 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 21 oktober 2011 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker kwam niet opdagen voor zijn interview en deelde geen geldige reden ter rechtvaardiging van zijn afwezigheid mee.

Op 20 september 2012 verzoeken de Zweedse autoriteiten de Belgische autoriteiten verzoeker over te nemen op grond van Verordening 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend. Op 4 oktober 2012 weigeren de Belgische autoriteiten dit verzoek in te willigen. Op 22 oktober 2012 vragen de Zweedse autoriteiten hun verzoek te heronderzoeken. Op 25 oktober 2012 stemmen de Belgische autoriteiten in met dit verzoek.

Op 18 juni 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Uit de inreisstempels in het paspoort van verzoeker blijkt dat hij het laatst op 2 oktober 2014 de Schengenzone inreisde.

Op 8 april 2019 meldt verzoeker zich aan bij de gemeente Heusden-Zolder. Hij wenst een wettelijk samenwoning af te sluiten met mevrouw B.S., maar zij moeten nog een aantal documenten verzamelen.

Op 15 april 2019 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

De heer/mevrouw:

naam en voornaam: L., J. (...)

geboortedatum: (...).1989

geboorteplaats: B. (...)

nationaliteit: Servië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

(...)

(x) 2° in volgende gevallen:

(...)

[x] de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

(...)

De meest recente inreisstempel in het overgemaakte paspoort dateert van 02/10/2014. Bijgevolg is het regelmatig verblijf van betrokkene nu verstreken.

Bovendien geeft het feit dat betrokkene samenwoont met zijn partner en haar minderjarige kinderen hem niet automatisch recht op verblijf.

Ook de intentie om te huwen of om wettelijk samen te wonen geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.884) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen."

*Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dienst bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).
(...)"*

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Over de bevoegdheid van de Raad

Op het einde van zijn verzoekschrift werpt verzoeker het volgende op:

"Indien het beroep tot hervorming van verzoeker niet gegrond zou verklaard worden, dit een humanitair onrecht zou uitmaken.

Dienvolgens vraagt verzoeker er om in voorkomend geval de bestreden beslissing met betrekking tot hemzelf op humanitaire gronden te hervormen."

Waar verzoeker de Raad verzoekt om de thans bestreden beslissing te hervormen dient te worden opgemerkt dat de Raad in voorliggend geschil, conform artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet, optreedt als annulatierechter. Dit houdt in dat de Raad enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, 94).

De Raad is te dezen dan ook niet bevoegd om de bestreden beslissing te hervormen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"schending van de wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen dd. 29.07.1971.

Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor de beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De bestreden beslissingen bevatten geen uitdrukkelijke en voldoende motivering hetgeen een scheiding is van artikel 2 Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Dat de bestreden beslissingen niet de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt.

De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschreiding genomen' (RVST 04.03.1960, Brinkhuysen, nr. 7691. RVST, 30.09.1960, Janssens, nr. 8094, RVST 23.11.1965, Stad Oostende, nr 11.519.)

Het bevel om het grondgebied te verlaten dd 15.04.2019 werd vroegtijdige genomen nu verzoeker onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

In de bestreden beslissing wordt onvoldoende geargumenteed waarom verzoeker het land dient te verlaten terwijl hij een feitelijk gezin wordt met zijn vriendin die over een geldig verblijfsrecht beschikt.

Verzoeker wenste een aanvraag in te dienen om verblijfspapieren te bekomen op basis van de wettelijke samenwoning.

Verzoeker vormt immers feitelijk gezin met mevrouw B. (...). Mevrouw B. (...) en haar kinderen hebben een verblijfsrecht in België. Volgens de regels van het EVRM heeft verzoeker wel degelijk het recht om samen met zijn gezin in België te verblijven.

In de beslissing van het bevel om het grondgebied te verlaten wordt er niet verwezen naar deze situatie hetgeen een schending inhoud van de motiveringsplicht.

Verzoeker verblijft reeds meerdere jaren in België en zal trachten het nodige te doen om de nodige verblijfsdocumenten te bekomen zodat hij bij zijn gezin kan verblijven.

Van verzoeker kan niet verwacht worden dat hij terug dient te keren naar zijn land van herkomst.

Om deze redenen dient het bevel om het grondgebied te verlaten dan ook vernietigd te worden.

Het is immers niet rechtvaardig een iemand terug te sturen naar het land dat hij verlaten heeft, zolang niet definitief bewezen is dat alle procedures beëindigd werden en gelet op het feit dat hij aldaar tevens geen verblijfsrecht heeft en geen bestaansmiddelen heeft terwijl hij een feitelijk gezin vormt met zijn vriendin die wel over een verblijfstitel beschikt.

Dit alles te meer gezien verzoeker uit zijn land van herkomst is vertrokken omwille van de problemen die hij daar ondervond.

In de korte motivering van de beslissing dd 15.04.2019 wordt er niet verwezen naar de familiale omstandigheden van verzoeker. Dit is dan ook een schending van de motiveringsplicht.

Verzoeker kon misschien weten dat zijn verblijf illegaal was doch hij trachtte dit te regulariseren en heeft steeds het nodige gedaan om diverse aanvragen in te dienen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten werd dan ook ten rechte genomen.

Er werd in de beslissing dd 15.04.2019 (bevel om grondgebied te verlaten) geen argumentatie of motivatie ontwikkeld omtrent het recht dat verzoeker overeenkomst artikel 5 en 8 Van het EVRM heeft

De Belgische overheid heeft verzoeker steeds op haar grondgebied gedoogd, zodat uiteraard niet simpelweg kan beweerd worden dat verzoeker wist of moest weten dat hij vroeg of laat het land zou dienen te verlaten.

Tevens is het zo dat de banden die verzoeker heeft opgebouwd in België inmiddels zo hecht zijn dat het verbreken ervan een moeilijk te herstellen nadeel zou uitmaken. Terugkeren naar zijn land van herkomst zou een groot risico inhouden voor verzoeker.

Krachtens de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridische aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissing.

Uit de voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridische aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridische onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Verwerende partij is derhalve tekortgeschoten aan haar motiveringsplicht.

Dat ten gevolge van dergelijke flagrante schendingen van hoger vermelde middelen de bestreden beslissing dient vernietigd te worden."

4.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In het eerste middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 2 van de Wet 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker voert aan dat er onvoldoende geargumenteed wordt waarom hij dient het land te verlaten terwijl hij een feitelijk gezin vormt zijn vriendin.

Betreffende de vermeende schending van artikel 2 van de Wet van 29.07.1991, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoeker daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat bestreden beslissing duidelijk de determinerende motiveren weergeeft op basis waarvan deze is genomen. De juridische overwegingen worden vermeld in de bestreden beslissing. Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt zo gegeven op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Ook de feitelijke overwegingen zijn terug te vinden in deze beslissing.

Er wordt gemotiveerd dat volgens de meest recente inreisstempel in het overgemaakte paspoort dateert van 02.10.2014 waardoor het regelmatig verblijf van verzoeker nu verstreken is.

Verder wordt gesteld dat het feit dat verzoeker samenwoont met zijn partner en haar minderjarige kinderen hem niet automatisch recht op verblijf geeft. Ook de intentie om te huwen of om wettelijk samen te wonen geeft verzoeker niet automatisch recht op verblijf. In het kader van artikel 8 van het EVRM wordt gesteld dat een terugkeer naar Kameroen om op een later tijdstip legaal terug te keren naar België niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.

Verzoeker betwist niet dat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten.

Het betoog van verzoeker dat niet wordt gemotiveerd omtrent zijn gezinsleven mist, gelet op de voorgaande bespreking, feitelijke grondslag. Hij toont niet met concrete argumenten aan dat de voorziene motivering niet kon volstaan.

Verzoeker betoogt dat zolang niet alle procedures werden beëindigd, hij niet naar Servië kan worden teruggestuurd. Indien verzoeker met “procedures” doelt op het opstarten van een voorgenomen wettelijke samenwoning, laat verweerder gelden dat nergens uit het Burgerlijk Wetboek blijkt dat aan verzoeker hangende het onderzoek naar het voorgenomen wettelijke samenwoning geen bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) zou kunnen worden betekend.

Er dient te worden benadrukt dat de verdragsrechtelijke en wettelijke regels inzake het huwelijk en het gezinsleven niet kunnen worden aangewend om aan de dwingende regels van binnenkomst, verblijf en vestiging in het Rijk te ontsnappen (R.v.St. nr. 159.485 dd. 01.06.2006).

Zie ook:

“Overwegende dat het handhaven van de verblijfsreglementering, door een bevel om het grondgebied te verlaten te geven omdat de betrokkene niet aan de voorwaarden van artikel 7 van de Vreemdelingenwet voldoet, op zichzelf geen schending van artikel 8 noch 12 EVRM inhoudt ; dat de verzoekende partij zich in november 2005 in het kader van haar voorgenomen huwelijk met een vervallen paspoort zonder visum bij de stad Oostende blijkt te hebben aangeboden, hetgeen zij overigens niet betwist ; dat een voorgenomen huwelijk de vreemdeling niet vrijstelt van de plicht om over de door de Vreemdelingenwet vereiste documenten inzake binnenkomst en verblijf te beschikken”.(R.v.St. nr. 189.171 dd. 23.12.2008)

Het gegeven dat verzoeker zijn intentie om samen te wonen heeft kenbaar gemaakt, maakt vanzelfsprekend niet dat hij dan plots het recht zou genieten om op het grondgebied te verblijven, zoals door de gemachtigde van de Minister in de bestreden beslissing.

Op heden kan enkel worden vastgesteld dat verzoeker volstrekt illegaal in het Rijk verblijft, en er werd hem dan ook geheel terecht bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

4.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het regelmatig verblijf van verzoeker is verstreken, nu de meest recente inreisstempel in het paspoort dateert van 2 oktober 2014. Daarnaast wordt nog gemotiveerd dat het gegeven dat verzoeker samenwoont met zijn partner en haar minderjarige kinderen en hij de intentie heeft om te huwen of om wettelijk te gaan samenwonen hem niet automatisch recht geeft op verblijf en dat uit deze vaststelling volgt dat een verwijdering niet in strijd is met artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. De gemachtigde overweegt verder dat “de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.”

In tegenstelling tot wat verzoeker laat gelden blijkt uit het voorgaande wel degelijk dat in de bestreden beslissing de feitelijke en juridische overwegingen worden uiteengezet waaraan zij ten grondslag ligt.

Verzoeker voert aan dat in de bestreden beslissing onvoldoende wordt geargumenteed waarom hij het land dient te verlaten terwijl hij een feitelijk gezin vormt met zijn vriendin, die over een geldig verblijf

beschikt. Verzoeker laat gelden dat hij een aanvraag wenst in te dienen om verblijfspapieren te bekomen op basis van zijn wettelijke samenwoning.

Er wordt opgemerkt dat verzoeker eraan voorbij gaat dat in de bestreden beslissing wel degelijk wordt uiteengezet waarom hij het land dient te verlaten terwijl hij een feitelijk gezin vormt met zijn partner. Zo wordt in de bestreden beslissing vooreerst uiteengezet dat het regelmatig verblijf van verzoeker verstreken is, wat door verzoeker niet wordt betwist. Tevens wordt gemotiveerd dat het gegeven dat verzoeker samenwoont met zijn partner en haar minderjarige kinderen hem niet automatisch recht geeft op verblijf, evenmin het gegeven dat hij de intentie heeft om met zijn partner te huwen of wettelijk samen te wonen. Tevens wordt nog overwogen dat *“(w)at de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven”*. Hieruit blijkt dat de bestreden beslissing wel degelijk motieven bevat in dit verband. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij aanvoert dat in de bestreden beslissing niet wordt verwezen naar het gegeven dat hij een feitelijk gezin vormt met mevrouw B. en haar kinderen en zij een verblijfsrecht hebben in België en dat de bestreden beslissing geen motieven in verband met artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) zou bevatten.

Artikel 5 van het EVRM houdt een verbod van de schending van de persoonlijke vrijheid en veiligheid in en heeft betrekking op de onrechtmatige vrijheidsberoving door arrestatie of gevangenhouding. Thans wordt verzoeker evenwel niet vastgehouden zodat van een schending van artikel 5 van het EVRM geen sprake is. Er wordt dan ook niet ingezien waarom de gemachtigde over artikel 5 van het EVRM diende te motiveren zoals verzoeker thans opwerpt.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

4.1.3.2. Verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel verder vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker voert aan dat hij een feitelijk gezin vormt met mevrouw B. en haar kinderen en zij een verblijfsrecht in België hebben. Verzoeker is de overtuiging toegedaan dat hij overeenkomstig *“de regels van het EVRM”* wel degelijk het recht heeft om samen met zijn gezin in België te verblijven. Er wordt in dit verband gewezen op wat hieronder, onder punt 4.2.3.2. wordt uiteengezet.

Verzoeker werpt op dat het niet rechtvaardig is om hem terug te sturen naar het land dat hij verlaten heeft zolang niet definitief bewezen is dat alle procedures beëindigd werden en gelet op het gegeven dat hij daar geen verblijfsrecht heeft en geen bestaansmiddelen terwijl hij een feitelijk gezin vormt met zijn vriendin die wel over een verblijfstitel beschikt.

Verzoeker licht niet in het minst toe hoe hij geen verblijfsrecht zou hebben in het land waarvan hij de nationaliteit bezit. Het gegeven dat verzoeker voornemens is om hier nog verblijfsprocedures op te starten doet geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing. Verzoeker betwist niet dat zijn regelmatig verblijf is verstreken. Het staat verzoeker vrij om een aanvraag gezinshereniging vanuit zijn land van herkomst in te dienen of om op legale wijze naar België terug te keren en vervolgens de nodige formaliteiten te vervullen. Ook het gegeven dat verzoeker zoals hij zelf aangeeft zijn verblijf trachtte te regulariseren en steeds het nodige heeft gedaan om diverse aanvragen in te dienen doet geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing.

Verzoeker geeft aan geen bestaansmiddelen te hebben in zijn land van herkomst, maar hij maakt evenwel niet aannemelijk dat hij niet in staat zou zijn om in zijn land van herkomst een inkomen door tewerkstelling te verwerven.

Verzoeker werpt op dat hij steeds op het grondgebied werd gedoogd zodat niet simpelweg kan worden beweerd dat hij wist of moest weten dat hij vroeg of laat het land zou dienen te verlaten. Verzoeker wordt niet bijgetreden, ook op 18 juni 2013 werd ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten genomen, waar verzoeker lijkt gevolg aan te hebben gegeven. Het loutere gegeven dat ten aanzien van verzoeker niet eerder een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen of hij niet gedwongen werd verwijderd doet geen afbreuk aan het gegeven dat het regelmatig verblijf van verzoeker is verstreken.

Verzoeker voert nog aan dat een terugkeer naar zijn land van herkomst een groot risico voor hem zou inhouden. Verzoeker licht niet in het minst toe waaruit dit risico dan wel zou bestaan.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde minister op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

4.1.3.3. Het eerste middel is ongegrond.

4.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“4.2 tweede middel: schending van artikel 5 en 8 EVRM

Verzoeker kreeg een bevel om het grondgebied te verlaten.

Nochtans houdt artikel 5 EVRM een verbod in van schending van persoonlijke vrijheid en veiligheid. Dit artikel zal zonder meer geschonden worden zodra verzoekster terug zou keren naar zijn land van herkomst.

De veiligheid en vrijheid van verzoeker is geenzins gewaarborgd in zijn land van herkomst, temeer vermits hij zijn land van herkomst verlaten heeft uit angst voor zijn leven.

Verzoeker heeft geen inkomen en heeft geen plaats meer om te verblijven Servië.

Indien hij gedwongen zou worden om terug naar Servië te gaan, heeft hij aldaar geen enkele bron van inkomsten en is hij zelfs niet in staat om te zorgen voor de levensnoodzakelijke zaken.

Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie- en gezinsleven, en de eerbiediging van het recht op een privé-leven.

Voor verzoeker is het quasi onmogelijk om in zijn land van herkomst een familieleven te leiden aangezien hij daar iedereen heeft achtergelaten.

Verzoeker vormt een feitelijk gezin met mevrouw B. (...). Hij kan onmogelijk zijn gezin in de steek laten.

Verzoeker heeft inmiddels een band opgebouwd hier in België en heeft zich geïntegreerd in de maatschappij en heeft hiervoor de nodige inspanningen geleverd.

Dat dit middel dan ook gegrond is.

4.3 Humanitaire gronden

Dat verzoeker alle banden heeft verbroken in haar voormalig thuisland.

Verzoeker doet de nodige inspanningen om zich te integreren.

Indien het beroep tot hervorming van verzoeker niet gegrond zou verklaard worden, dit een humanitair onrecht zou uitmaken.

Dienvolgens vraagt verzoeker er om in voorkomend geval de bestreden beslissing met betrekking tot hemzelf op humanitaire gronden te hervormen.”

4.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“In het tweede middel beroept verzoeker zich op een schending van artikelen 5 en 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“(…)”

Verzoeker betoogt dat hij een feitelijk gezin vormt met mevr. B. (...) en haar kinderen. Verder werpt verzoeker op dat hij een band heeft opgebouwd in België, zich heeft geïntegreerd en de nodige inspanningen hiervoor heeft geleverd.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij het ingeroepen gezinsleven, of het beschermenswaardig karakter hiervan, in twijfel trekt.

De verweerder laat verder gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM dient te gebeuren. De beschouwingen van verzoeker in zijn verzoekschrift nopens een inmenging kunnen geenszins dienstig worden geacht.

Immers heeft verzoeker de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM." (zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont verzoeker niet aan dat hij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden.

Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat mevr. B(...) in de onmogelijkheid zou zijn om hem gedurende de periode van (tijdelijke) scheiding te bezoeken. Minstens wordt niet aangetoond dat verzoeker in de onmogelijkheid zou zijn om via moderne communicatietechnologieën contact met zijn beweerde partner te onderhouden.

Verder is het eigen aan grensoverschrijdende relaties dat een van de partners het land waarvan hij de nationaliteit heeft en waar hij verblijft, dient te verlaten. Het gegeven dat één van de partners zijn job zou moeten opgeven, of enige aanpassingsmoeilijkheden zou ervaren op economisch, cultureel of linguïstisch gebied, maakt het immers niet onmogelijk om elders tewerkstelling te vinden en er een gezinsleven te ontwikkelen. Aanpassingsmoeilijkheden of het verlies van tewerkstelling maken immers geen onoverkomelijke hinderpalen uit die verhinderen dat het gezinsleven elders wordt verdergezet (RVV, nr. 181.244 van 25 januari 2017).

Verweerder benadrukt dat beide partners er zich van bewust dienen te zijn dat de verdere uitbouw van het gezinsleven in België, in navolging van de verblijfssituatie van verzoeker, precair was. In deze omstandigheden aanvaardt het EHRM enkel in zeer uitzonderlijke gevallen een schending van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker toont niet aan zich in een dergelijke uitzonderlijke situatie te bevinden.

Tevens verwijst verweerder naar de RVV-arresten met nr. 114.469 en 114.470 van 26.11.2013: 'De Raad benadrukt evenwel dat verzoekster uit de loutere omstandigheid dat zij de afgelopen tien jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77)'.

Het RVV-arrest met nr. 159 946 dd. 22.12.2015 hanteert dezelfde redenering: 'De Raad benadrukt voorts dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, oordeelde, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte.'

De schending van artikel 8 van het EVRM wordt aldus niet aannemelijk gemaakt.

Verweerder merkt op dat artikel 5.1.f. E.V.R.M. bepaalt dat iemand van zijn vrijheid kan worden beroofd 'in het geval van rechtmatige arrestatie of detentie van een persoon teneinde hem te beletten op onrechtmatige wijze het land binnen te komen, of van een persoon waartegen een uitwijzings- of uitleveringsprocedure hangende is'. Verzoeker bevindt zich niet echter niet in zo'n situatie. Verzoeker wordt niet vastgehouden, er werd hem enkel een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

De opgeworpen kritiek is aldus niet dienstig.

In zoverre verzoeker opwerpt dat hij geen enkele bron van inkomsten heeft in Servië, laat verweerder gelden dat hij niet met concrete elementen aantoont dat hij in de onmogelijk verkeert om werk te zoeken in Servië.

Verweerder merkt verder op dat verzoeker in het verzoekschrift niet preciseert waaruit zijn banden met België zijn opgebouwd. Ook brengt hij geen begin van bewijs bij.

Het waarborgen van een recht op eerbiediging van het privéleven, veronderstelt het bestaan van een privéleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privéleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. Artikel 8 van het EVRM definieert de begrippen 'gezinsleven' en 'privéleven' niet, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden.

Verzoeker concretiseert op geen enkele wijze de sociale, persoonlijke of economische bindingen die hij hier zou hebben opgebouwd. Hij toont bijgevolg niet aan dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat ze deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen en niet als "gewone" sociale relaties kunnen worden beschouwd (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Een beschermenswaardig privéleven wordt niet aangetoond.

Verzoeker maakt dan ook hier niet aannemelijk dat de verwerende partij in het kader van een belangenafweging moest onderzoeken of er in hoofde van de Belgische overheid een positieve verplichting bestaat om haar op het grondgebied te laten verblijven zodat zij zijn recht op eerbiediging van het privéleven alhier kan handhaven.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt derhalve niet.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.

In zoverre verzoeker in het derde middel aanhaalt dat hij op basis van humanitaire gronden in België mag blijven omdat hij zich heeft geïntegreerd, merkt verweerder op dat verzoeker in dat geval de geëigende procedures dient te volgen (en aldus een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingen dient in te dienen).

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13)"

4.2.3.1. Artikel 5 van het EVRM houdt een verbod van de schending van de persoonlijke vrijheid en veiligheid in en heeft betrekking op de onrechtmatige vrijheidsberoving door arrestatie of gevangenhouding. Thans wordt verzoeker evenwel niet vastgehouden zodat van een schending van artikel 5 van het EVRM geen sprake is.

Verzoeker werpt nog op dat zijn veiligheid niet gewaarborgd is in zijn land van herkomst en hij dit land heeft verlaten uit angst voor zijn leven. Verzoeker toont evenwel niet *in concreto* aan wie of wat zijn veiligheid in het gedrang zou brengen in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst.

4.2.3.2. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "*fair balance*" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en familie- en gezinsleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker wijst op het gezinsleven met zijn partner B. met wie hij een wettelijke samenwoning wenst af te sluiten. Hij woont samen met haar en met haar minderjarige kinderen uit een vorige relatie.

In de bestreden beslissing kan niet ondubbelzinnig worden gelezen dat het gezinsleven van verzoeker met zijn partner B. wordt betwist.

Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen

(EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende uiteengezet:

“Bovendien geeft het feit dat betrokkene samenwoont met zijn partner en haar minderjarige kinderen hem niet automatisch recht op verblijf.

Ook de intentie om te huwen of om wettelijk samen te wonen geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.884) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemelingbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.”

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dienst bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).”

Verzoeker werpt op dat hij een gezin vormt met mevrouw B. en hij onmogelijk zijn gezin in de steek kan laten. Verzoeker laat gelden dat het *quasi* onmogelijk is voor hem om in zijn land van herkomst een familieleven te leiden aangezien hij daar iedereen heeft achtergelaten.

De bestreden beslissing, die een verwijderingsmaatregel inhoudt, verhindert verzoeker niet om wettelijk samen te wonen. De bestreden beslissing staat er immers niet aan in de weg dat verzoeker zich schikt naar de regels van de Belgische immigratiewetgeving of dat zijn partner hem in zijn land van herkomst vervoegt om in het huwelijk te treden. Ingevolge verordening (EU) nr. 2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld, *Pb.L.* 28 november 2018, afl. 303, 39, zijn Serviërs, die houder zijn van een biometrisch paspoort, overigens vrijgesteld van de visumplicht. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de overweging in de bestreden beslissing dat *“de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven”* kennelijk onredelijk is.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze wordt uiteengezet dat *“het feit dat betrokkene samenwoont met zijn partner en haar minderjarige kinderen hem niet automatisch recht (geeft) op verblijf.”* Uit een lezing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet blijkt dat een loutere huwelijksband of het louter aangaan van een wettelijke samenwoning met een Belgische onderdaan *an sich* niet volstaat om een verblijfsrecht te verkrijgen. Ook andere voorwaarden moeten zijn vervuld. In die zin kan de gemachtigde dan ook worden bijgetreden waar hij in de bestreden beslissing overweegt *“het feit dat betrokkene samenwoont met zijn partner en haar minderjarige kinderen (geeft) hem niet automatisch recht op verblijf”*.

Verzoeker werpt op dat hij inmiddels een band heeft opgebouwd met België, zich geïntegreerd heeft in de maatschappij en hiervoor de nodige inspanningen heeft geleverd. Verzoeker toont zijn integratie evenwel niet concreet aan en geeft hierover geen verdere toelichtingen. Verzoeker toont evenmin *in concreto* onoverkomelijke hinderpalen aan die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief worden uitgebouwd of verdergezet.

Verzoeker bouwde zijn gezinsleven met zijn partner B. uit tijdens zijn illegaal verblijf. Verzoeker kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om hem toe te laten verder op het grondgebied te verblijven. Het EHRM toont zich streng ten aanzien van vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd. Aangezien de betrokken personen zich bewust dienden te zijn van het feit dat de verblijfsstatus van één van hen van die aard was dat de volharding van dat gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat van bij het begin precair was, is er volgens het Hof dan ook geen aanleiding tot een gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland).

Een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228), minstens toont verzoeker dit niet aan.

Uit de bestreden beslissing blijkt geen disproportionaliteit tussen de belangen van verzoeker enerzijds, die *in se* erin bestaan om zijn gezinsleven verder te zetten in België hoewel hij niet voldoet aan enige verblijfsvoorwaarde gesteld in de vreemdelingenwet, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

4.2.3.3. Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien september tweeduizend negentien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET